

KUPLERÁJ

Az asztalomon tiszta kupleráj,
ágyból nézem a kóbor porcicákat,
minden határidő folyton lejár,
s a szavak mind szanább szét kóricálnak.
A lámpa körül bogárraj dönög,
a tömérdek gond önmagába kergül,
mit rendnek szántam, buzgó ördögök
kusza csomókban kötözik rám terhül,
s ki kapálódzik, csupán kimerül.

Hatalmas férfigipsamába bújtam,
és aki kölcsönadta, ideül,
és szájába veszi a nagylábujjam,
s mint kuplerájban ágyak, asztalok
útvesztőjében felkattintott lámpa,
a test boldog értelme fölragyog:
cicák határtalan dorombolása.

SZANÁLÁS

Ősz, lomtalanítás és költözés.
Dobozokban az életem, szerelmem,
s fogalmam sincs, hogy áttekinthetetlen
cókmókom hozzád túl sok vagy kevés.

Már kidobtuk a szakadt matracot,
de ennyi lommal zsúfolt átmenetben
hogy válasszam szét azt, amiből lettem,
attól, ami, azt hiszem, hogy vagyok?

Jobb szeretném az összes dobozom
egyszerre Veled kinyitni, s belátni,
mit rejt az életem, legyen az bármi
– hisz e káoszban már én sem tudom.

Ősz, lombhullás. Irigylem, szertesztét
milyen önfeledt egyértelműséggel
találnak rá helyükre, földet érve
az érett, meztelen vadgesztenyék.